

12 januari 2025 verkondiging

Wij van Zuid / De Regenboog

Schriftlezing: 1 Petrus 3 vers 13 t/m 17

verkondiging

Gemeente van onze Heer Jezus Christus

Wat zég je als iemand je vraagt: wat geloof jij eigenlijk? wat zoek je bij God? En die vraag kun je natuurlijk verwachten als je iemand gaat vragen een keer met je mee te gaan naar de kerk. In de passage uit de eerste Petrusbrief wat we net lazen, staan een aantal dingen die ons daarbij kunnen helpen. De belangrijkste zin voor ons komt hierachter op de muur te staan. In een vertaling die heel dicht bij de grondtekst komt. Daar gaan we vanmorgen doorheen kruipen, met het oog op onze eigen situatie. Het gaat om 1 Petrus 3:15.

*Heilig Christus de Heer in jullie harten,
altijd bereid tot weerwoord
aan ieder die jullie een woord vraagt
over de hoop die in jullie is*

Praten over geloof begint blijkbaar bij je hart. 'Heilig Christus de Heer in jullie harten.' Geef Jezus Christus een aparte speciale plek in je hart. Denk aan de verhalen over Hem in het evangelie, hoe Hij met mensen omgaat, wat Hij zegt. Maar ook dat Hij als een kindje in onze wereld kwam wonen, dat Hij zijn leven heeft gegeven voor ons aan het kruis en dat Hij is opgestaan uit de dood. Heilig Christus in je hart. Hij is de basis van onze hoop. Want dat zegt 1 Petrus ook over je hart: *dat er hoop is in je*.

Als gelovig mens, ben je een hoopvol mens. En naar die hoop zou wel eens gevraagd kunnen worden. 'Vertel eens iets over de hoop die in jullie is.' Wat is de hoop die in ons leeft? Hoe zou jij dat zeggen? "Ik geloof dat er iemand is die altijd naar me luistert." "Er gaat van alles mis in de wereld en toch geloof ik dat God deze wereld draagt." "Hoop is voor mij vooral moed krijg om vandaag te leven." Of: 'Ik ben niet direct optimistisch, maar wel hoopvol. Die hoop spoort me aan om het goede te doen, ook als ik helemaal niet weet of het wel helpt of lukt. Hoop is dat je het dan toch doet.' (vrij naar Havel). De Petrusbrief verbindt de hoop aan de opstanding van Christus. Omdat Jezus is opgestaan, mogen ook wij als nieuwe mensen leven. Dat nieuwe begin geeft ons hoop. Hoop is dus niet alleen iets van ooit in de toekomst, maar christelijke hoop rust in wat al gebeurd is, in Christus, in zijn opstanding uit de dood.

Praten over geloven begint in je hart. Heb je hoop? Kun je erbij, bij die hoop die in je leeft? Misschien eerst zelfs zonder woorden: kijk eens naar de hoop die in je leeft.

Dat er ergens in een hoekje van je hart hoop leeft, dat is één. Maar om er iets over te zeggen, dat is nog wat anders. En vaak denken we daar veel te moeilijk over. Hoe zeg je dat? Zeg ik het wel goed? Klopt het wel? En hoe zeg ik het zo dat die ander het ook begrijpt? (Soms denken mensen dat dominees daar geen last van hebben. Is niet waar. Hoe meer je weet, hoe meer je beseft wat je niet weet.) Maar wat zo aardig is: je hoeft geen complete persoonlijke begrijpelijke geloofsbelijdenis op te kunnen hoesten, als iemand je iets vraagt. 'Een woord' staat er.

'Iedereen die een woord vraagt over de hoop die in je is.' Eén woord, een paar woorden is genoeg. Begin gewoon ergens. Je pakt één zo'n touwtje uit de kluwen en dan komt er vanzelf van alles mee. Wat is het eerste waar je aan moet denken als het over God of geloof gaat? ... Liefde, ik geloof dat God ons liefheeft en dat we liefdevol met elkaar moeten omgaan.... En dan maar kijken hoe het gesprek verder gaat. Wat je niet weet, dat weet je niet. Er mag best een stilte vallen. Dat geeft die ander ook ruimte om erop in te gaan. Wie weet wat een mooi gesprek dat geeft. We zijn allemaal op zoek, toch?

Wanneer kun je het erover hebben? Ook daarover kunnen we heel moeilijk over doen.

De brief zegt: (wees) **altijd** bereid tot weerwoord aan ieder die jullie een woord **vraagt** over de hoop die in je is. Dus: altijd als je gevraagd wordt. Maak je dat wel eens mee, dat je gevraagd wordt: wat geloof jij, wat hoop jij?

Als niemand weet dat je gelooft, krijg je ook geen vragen. Misschien is daarom zo'n welkom-in-de-kerk-actie wel spannend. Dan moet je gaan zeggen dat je gelooft en naar de kerk gaat. En als die ander dat dan helemaal niet wist van je, dan kan het zomaar gebeuren dat die vraagt: waarom? Wat overigens helemaal niet vervelend hoeft te zijn. Je hebt mensen die met allerlei negatieve beelden van geloof rondlopen, soms uit ervaring, vaak uit onwetendheid. Maar er zijn ook genoeg mensen die er blanco in staan of nieuwsgierig en open zijn. 1 Petrus zegt: krijg je een vraag, ga er dan altijd op in. Dus geen smoesjes zo van: dit is niet het goede moment met al die andere mensen erbij, of: moet ik eerst eens over nadenken. Nee: als iemand je iets vraagt, is het per definitie HET moment om te antwoorden.

Iemand kan je iets vragen. Er zijn ook *situaties* die erom vragen dat je iets zegt over de hoop die in je leeft. Als je in een heel pessimistisch gezelschap terecht bent gekomen: 'De hele wereld draait de vernieling in.' Durf je dan een woord te zeggen over de hoop die je in leeft 'en toch geloof ik dat....' 'en probeer ik...' Ook hier geldt: pak het moment.

Er kan je ook iets gevraagd worden als christenen met slecht gedrag in het nieuws komen. Wat bezielt jou om bij een kerk te horen die discrimineert, die misbruik toedekt, die foute machthebbers de handen boven het hoofd houdt... Heel ongemakkelijk. Bedenk dan: je hoeft niet de kerk te verdedigen. Kijk eens of je bij die hoop kunt komen die in je leeft en je daar iets over kunt zeggen. Altijd proberen.

We kijken weer even naar onze tekst: *Heilig Christus de Heer in jullie harten, altijd bereid tot weerwoord aan ieder die jullie een woord vraagt over de hoop die in jullie is.*

We hebben het gehad over wat je kunt zeggen: een woord over de hoop die in je is. We hebben het gehad over wanneer je iets moet zeggen: altijd, als het je gevraagd wordt. Maar de brief zegt ook nog iets belangrijks over hoe je dat zegt.

met zachtmoedigheid

Zachtmoedig is niet soft. Zachtmoedig ben je als je een stapje terug kan doen als het om je eigen belang of eer gaat en een stap vooruit doet als het om God gaat. Dus als je iemand uitnodigt om naar de kerk te gaan: het gaat in zo'n gesprek niet over jou en wat jij allemaal dacht om die ander te vragen en of ze jou wel goed begrijpen wat jij er wel of niet mee bedoelt. Je legt iets voor aan die ander. En die ander kan erop in gaan en kan het weg leggen.

Zachtmoedig is het om onbevangen te vragen 'ga je mee' en open te luisteren naar het antwoord, zonder het al teveel op jezelf te betrekken. Of het nu ja of nee is. Laat er een beetje lucht in zitten. Zachtmoedig dus.

En met ontzag.

Onze vertaling zegt 'met respect.' Maar bij respect denk je aan respect hebben voor iemands meningen dat is zoiets als: er niks over zeggen als je het niet eens bent met iemand. Dan heb je daar zagezegd 'respect' voor. Het bijbelse woord wat hier gebruikt wordt is: vrees. Van 'de vreze des HEREN' Een uitdrukking die in het OT staat voor ontzag voor God. Ik geloof dat dat hier ook bedoeld is. Als je iets zegt over de hoop die in je is: doe je dat zachtmoedig (zonder onnodige nadruk op jezelf) en met ontzag voor de Ander-met-een-hoofdletter om wie het gaat in dat gesprek. Denk maar gewoon dat de HEER erbij is als je het hebt over geloof. En spreek zo over Hem dat Hij het allemaal mag horen.

En doe dat met een goed geweten.

Je daden, hoe je leeft, dat is het beste visitekaartje van de hoop die in je is. Je bent niet geloofwaardig als je zegt dat je hoopt op God maar leeft alsof er geen God is. Als je wat zegt, zeg het met een goed geweten. Lééf vanuit de hoop. Ga voor gerechtigheid! Geef mensen die kwaadspreken geen aanleiding om door jouw gedrag jou en je geloof weg te zetten. Wees vriendelijk en bescheiden. Leef met elkaar mee. Vergeld geen kwaad met kwaad. Leef in vrede met anderen, elke dag weer. Volgens mij doet het Leger des Heils dat heel goed. Ik hoor mensen zeggen: ik heb niks met geloof maar dat Leger des Heils die staan wel voor wat ze geloven en handelen er ook naar.

Zondag 9 februari is het welkom-in-de-kerk-zondag. Wat zou het mooi zijn als we allemaal aan iemand die we op ons hart hebben vragen: ga je met me mee naar kerk? En dan gaat het niet over hoeveel extra kerkgangers er die zondag zijn. Het gaat erom dat we iets durven zeggen van de hoop die in ons is, al is het maar één woord. Want er is zoveel behoefte aan hoop en houvast. Grond onder je voeten. Geloven geeft zo'n verankering van je leven, in God.

We gaan zo luisteren (en je mag zeker ook meezingen als je wilt) naar een lied van Matthijn Buwalda, een gelovig mens die het leven in liedjes probeert te vangen. In dit lied verwoordt hij iets van de hoop waarmee hij leeft. Dat straks ter inspiratie.

Laten we nog even terug gaan naar de hoop in je eigen hart. Misschien hoop waar je nog geen woorden voor hebt. Of toch een woord, een zin... die je mee kunt nemen en altijd kunt zeggen als er gevraagd wordt naar de hoop die in je is.
Amen.